

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.II.37.990/2015/5.

A tanács tagjai: . Tóth Kincső a tanács elnöke
 . Rothermel Erika előadó bíró
 . Buzinkay Zoltán bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: . Hevér József ügyvéd
(fél címe 4)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
(1056 Budapest, Váci utca 62-64.)

Az alperes képviselője: főosztályvezető

A per tárgya: építési ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:ővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság

18.K.31.919/2014/24.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
18.K.31.919/2014/24. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az
állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az ingatlan-nyilvántartás szerint **F.S.** tulajdonát képező, természetben felperes címe számú ingatlanon (a továbbiakban: perbeli ingatlan) álló 3 lakásos lakóépület kibővítésére még 2002-ben terjesztett elő építési engedélykérelmet a tulajdonos. Az építési ügyében határozat nem született, figyelemmel arra, hogy lakossági bejelentés alapján 2003. október 30-án helyszíni szemlén megállapítást nyert, hogy az építkezést megkezdték, melyet a

hatóság határozatával leállított. A tulajdonos és a felperes aláírásával 2003. december 8-án fennmaradási engedélykérelmet terjesztettek elő, miszerint a 3 meglévő lakáshoz további 3 új lakás építésére kerülne sor. A fennmaradási engedélykérelemhez nyilatkozat és meghatalmazás is csatolásra került arról, hogy a tulajdonos felhatalmazta a felperest, mint társtulajdonost az építéssel kapcsolatos ügyintézésre. Az elsőfokú hatóság újabb helyszíni szemlén észlelte, hogy a leállító határozat ellenére továbbfolytatják az építési munkákat, ezt követően a fennmaradási engedélykérelmet VIII-261/9/2004. számú határozatával elutasította, a 10. alszámú határozatával pedig az eredeti állapot visszaállítására kötelezte az építtetőket. A határozat indokolásában utalt arra, hogy a kérelem, valamint a csatolt tervdokumentáció tartalmi és formai hiányosságok miatt nem felel meg a 47/1997. (XII.29.) KTM rendelet (a továbbiakban: KTM r.) által előírt tartalomnak, amelynek pótlását a felperes felhívás ellenére nem teljesítette.

- [2] A felperes az elutasító határozat ellen fellebbezést terjesztett elő, azonban annak elbírálását az alperesi jogelőd 2006. június 7-én felfüggesztette, tekintettel a BRFK ... Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya által a felperes ellen kezdeményezett magánokirat-hamisítási ügyre tekintettel. A büntetőügyben a Budai Központi Kerületi Bíróság 2013. február 23-án hozott 6.B.XXII.343/2010/26. számú ítéletének rendelkező része megküldésével a büntetőeljárás befejezéséről tájékoztatta a hatóságot, amelynek alapján megállapították, hogy a tulajdonos, **F.S.** aláírását a felperes hamisította, ezért őt közokirat-hamisítás bűncselekményében a bíróság bűnösnek találta. Az alperes a bíróság értesítését követően 2013. március 27-én kelt határozatával elbírálva a 2004-ben benyújtott fellebbezést, a fennmaradási engedélykérelmet elutasító elsőfokú határozatot megsemmisítette, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. Az alperes által elrendelt megismételt eljárásban az elsőfokú hatóság 2013. június 21. napján kelt 4586-9/2013/8. számú végzésével kötelezte a felperest, hogy a fennmaradási engedélykérelemhez nyújtson be hiánypótlást, felsorolva, hogy többek között a tervdokumentációt, a statikai számítást, felelős műszaki vezetői nyilatkozatot, szakhatósági véleményeket vár el. A felhívásra a felperes írásban közölte, hogy a kért dokumentumokat kedvezőtlen anyagi körülményei, illetőleg pszichés betegsége miatt nem áll módjában pótolni. A hiánypótlás elmaradására tekintettel az elsőfokú hatóság fennmaradási kérelmet 2013. szeptember 30. napján kelt 4586-26/2013/VIII. számú határozatával elutasította egyúttal a szabálytalanul, engedély nélkül megépített építmény bontására kötelezte a felperest. Az elsőfokú határozat indokolásában rögzítette, hogy a telek beépítettsége 79%-os, melyhez képest az építés idején hatályban lévő 11/2002. (VII.31.) Ör. számú helyi rendelet (a továbbiakban: Ör.1) szerint az ingatlant 65%-ban lehetett beépíteni, így hatlakásos ház még építhető volt, míg a határozathozatalkor és

jelenleg is hatályos 112/2010. (VI.30.) Ör. számú rendelet (a továbbiakban: Ör.2) szerint a beépíthetőség 35%-ra csökkent, így csak 2 lakás engedélyezhető.

- [3] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2014. február 25. napján kelt BPD/002/00002-4/2014. számú határozatával az elsőfokú döntést helyben hagyta, hivatkozva a fennmaradási engedélyezéssel kapcsolatban az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Étv.) 48.§ (1), (2) és (8) bekezdéseiben, valamint az Étv. 18.§-ban és 36.§ (4) bekezdésében foglaltakra, míg a felperes kötelezésére vonatkozóan az Étv. 51.§-át idézte. A hatóság a külön eljárásban a perbeli ingatlan használatát VIII-4/1/2007. számú határozatával megtiltotta, melyet az alperes BPD/002/00208-9/2013. számú határozatával helyben hagyott. A jogerős határozat ellen a felperes által előterjesztett keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. február 26-án kelt 18.K.30.646/2014/19. számú ítéletével elutasította, amelyet a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet elbíráló Kúria 2016. március 9. napján kelt Kfv.II.37.614/2015/5. számú ítéletével hatályában fenntartott.

A kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem

- [4] A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, valamint az alperes új eljárásra kötelezését kérte.
- [5] Az alperes a határozatának indokolásában foglaltakat fenntartva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [6] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a jelen per tárgya a 2014. február 25-én kelt alperesi határozat, a bíróságnak a 2004-ben hozott elsőfokú határozatot megsemmisítő határozat felülvizsgálatára már nincs lehetősége. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a perben nem volt vitatott tény, miszerint a felperes 2003-ban nyújtott be fennmaradási engedélykérelmet, amely szerint a perbeli ingatlant hatlakásos társasházzá kívánta bővíteni, úgy, hogy a benyújtott fennmaradási engedélyhez szükséges hiánypótlásnak már 2004-ben sem tett eleget. Az elsőfokú bíróság hivatkozott az Étv. 48.§ (1) bekezdésére, amely úgy rendelkezik, hogy ha az építményt szabálytalanul építették meg, az építési hatóság arra fennmaradási engedélyt adhat, ha az Étv. 36.§-ban meghatározott feltételek fennállnak, vagy megteremthetők. A fennmaradási engedély e szerint akkor adható, ha az építési tevékenység megfelel a 18-22.§-okban előírtaknak, a telek kialakítása megtörtént, a tervezett építmény vagy építészeti-műszaki megoldás megfelel a jogszabályi követelményeknek. A bíróság kifejtette, hogy a fennmaradási engedélykérelem elbírálásához szükséges tényállás tisztázására

jelen ügyben csak a hiánypótlási felhívás teljesítése esetén lett volna lehetőség. Az elsőfokú hatóság kérte a hivatkozott jogszabályok szerint elengedhetetlen hiánypótlás teljesítését, melynek a felperes nem tett eleget. A felperes, mint a perbeli ingatlanban jelenleg is bentlakó, a perbeli ingatlan építkezését irányító személy, már 2003-ban is tudatában volt annak, hogy fennmaradási engedély csak a meghatározott feltételekkel adható ki, ezért alaptalan az a felperesi hivatkozás, hogy a jelen ügy alapjául szolgáló eljárásban túlságosan rövid határidőt kapott a hiánypótlás teljesítésére. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy megfelelő ismeretanyag hiányában nem tudta a hatóság megvizsgálni a tervezett építkezés megfelel-e a jogszabályi előírásoknak, ezért értelemszerűen nem tudott a felperes számára kedvező döntést hozni.

- [7] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az építésügyi előírások szerint az új eljárás megindításakor a hatályban lévő szabályokat kell alkalmazni, kivéve, ha korábbi szabályok a kérelmezőre nézve előnyösebbek. Ebben az esetben a felperes számára az Ör.1-ben rögzített 65%-os beépíthetőség lett volna előnyösebb, de a beépítettség ezt a mértéket is (több mint 14%-kal) túllépi. A fentieket a felperes az eljárások során nem vitatta, ellene bizonyítást nem terjesztett elő, és az erre vonatkozóan a magánszakvélemény sem tartalmaz számításokat. A bíróság álláspontja szerint megalapozatlan az a felperesi állítás, mely szerint a hatóság nem jelölte meg a pozitív elbírálás feltételeit, hiszen a hiánypótlási felhívásban a hiányok részletesen és pontosan felsorolásra kerültek, ezek pótlása vezethetett volna a felperes számára kedvező döntés meghozatalára. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy egy fennmaradási engedélykérelem tárgyában induló eljárásban a hatóság nem kényszeríthető arra, hogy a felperes helyett bizonyítson. A bíróság álláspontja szerint a felperes által hivatkozott Étv. 47.§ (4) bekezdése nem ad alapot arra, hogy a hatóság végezze el a hiánypótlási felhívás teljesítését akár a felperes helyett, illetőleg költségére és veszélyére tekintettel arra, hogy e jogszabályhely nem a hiánypótlási kötelezettség teljesítése körében alkalmazandó. A bíróság egyetértett az alperesi határozatnak a közérdek sérelmére vonatkozó álláspontjával. Rögzítette, hogy a felperes esetében az elutasítás oka nem a közérdek sérelme volt, hanem az, hogy a hiánypótlás nem teljesítése miatt az építés szabályossága nem volt vizsgálható, illetve hogy az Ör.1 szabályaihoz képest az ingatlan jelentősen túlépített. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a 2003-ban elvégzett helyszíni szemle alapján az ott felvett jegyzőkönyv rögzítette, mely épületrészeket kell, vagy kellene visszabontani. A felperes ezt a per folyamán nem vitatta, illetőleg a hatóság felhívta a figyelmet arra is, hogy a visszabontást követően állagmegóvási munkálatok szükségesek, amelyre vonatkozóan újabb terveket kellene benyújtani. A felperes a perben e körben a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164.§-a alapján ráháruló bizonyítási kötelezettség ellenére a szabálytalan túlépítés tényét

nem cáfolta, a fennmaradási engedélyhez szükséges hiánypótlást nem csatolta, és nem bizonyította, hogy az alperesi hatóságok jogszabálysértően jártak el. Az elsőfokú bíróság az Étv. 51.§ (1) bekezdése körében kifejtette, hogy miután a felperes minősül a szabálytalan építkezés építtetőjének, amelyre számtalan tényállási elem utal, őt kellett kötelezni a bontásra. A felperes, mint építtető, sőt, mint tulajdonos státuszát a perben alátámasztotta az a becsatolt keresetlevél, amellyel pert kezdeményezett a tulajdonosi jogállás megállapítása iránt. Az Étv. 48.§ (8) bekezdés a) pontja szerint, ha szabálytalanul megépített építményre fennmaradási engedély nem adható, az építésügyi hatóság elrendelheti a szabályossá tétel érdekében a szükséges munkálatok elvégzését.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [8] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az alperes határozatának az elsőfokú határozatra történő hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet jogszabálysértő, mivel jóváhagyta az alperes, illetőleg az elsőfokú hatóság határozatát, amelyek jogsértőek. Az ítélet jogsértő, mert az abban megállapított tényállás iratellenes, okszerűtlen és logikai ellentmondásokat tartalmaz, a bíróság megsértette a Pp. 339/B.§-át. A felperes sérelmezte, hogy az ügyben már eleve is jelentős jogszabálysértés történt a határidő vonatkozásában, mivel a büntető ügyre tekintettel hozott felfüggesztő határozat csak a büntetőeljárás lezárásig függesztette fel az építésügyi eljárást. A büntetőeljárás azonban a jogerős ítélettel 2011. július 14-én lezárult, ehhez képest azonban az elsőfokú hatóság csak 2013. március 27-én hozott érdemi határozatot, tehát 2 évvel azután, hogy a felfüggesztés oka megszűnt. Így az Étv. 48.§-ában foglalt kötelezettségét, miszerint 1 éven belül a hatóságnak érdemi intézkedést kellett volna tennie, a hatóság megsértette. Így törvénysértő volt a megsemmisítő és új eljárást elrendelő határozat, amely maga után vonja további eljárás és valamennyi eljárási cselekmény törvénysértő voltát. A felperes hivatkozott az Étv. 48.§ (9) bekezdésére, illetve (8) bekezdésére, kifejtette, hogy az intézkedési határidő letelte miatt átalakítási kötelezettséget és építési bírságot előírni nem lehetett volna. Ezzel szemben az eljárást meg kellett volna szüntetni és utána már csak ezt az eredményt kellett volna figyelembe venni a használatbavételi eljárásban. A felperes kiemelte, hogy a 2013. június 20-án tartott helyszíni szemlén megállapítást nyert, hogy az akkor hatályos jogi szabályozás alapján a szükséges dokumentáció benyújtása esetén a fennmaradási engedély kiadható lett volna. A felperes álláspontja az volt, hogy az ingatlan közel 13 éve fennáll, a hatóságok szerint megépítéskor megfelelt az akkori építési szabályoknak, és nem állapítható meg, hogy közérdeket

sértene az épület léte, így kiadható lett volna a fennmaradási engedély. A felperes hivatkozott arra, hogy a per alapját képező eljárásba már indokolta, hogy bármilyen, az épület állékonyságával kapcsolatos probléma 13 év alatt jelentkezett volna, így a közérdeksérelemmel kapcsolatos konkrét megállapítások alaptalanok, ezért nem volt alátámasztva az alperesi határozatban az, hogy az épület nem felel meg a fennmaradási engedély elvárásainak. A felperes hivatkozott a **L.L.** igazságügyi műszaki szakértő véleményére, amely rögzítette, hogy az épület tartószerkezete stabil, nem találhatók elváltozásra utaló jelek. A tetőszerkezet és térdfal, valamint a többi engedély nélkül, vagy attól eltérően épület tartószerkezet teljes körű visszabontása az eredeti állapotra nem oldható meg a régi, meglévő szerkezetek állagsérelme és veszélyeztetése nélkül, emellett még mindez aránytalan érdeksérelmet jelentene a felperesnek, addig nem sérti a közérdeket. A felperes kifogásolta, hogy az alperesi határozatból nem állapítható meg, mit és milyen mértékben kell visszabontani, illetőleg, hogy a szakértő álláspontja szerint az eredeti állapot visszaállítása már nem is lehetséges.

- [9] A felperes hangsúlyozta, hogy a fennmaradási engedélykérelem benyújtásakor hatályos, az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 37.§ (2) bekezdése alapján csak az ügyintézési határidő tolódott ki, de nem volt hatással az Étv. 48.§-ában meghatározott 1, illetve 10 éves elévülésre. A hatóságnak a 48/A.§ (5) bekezdése szerint 90 napon belül kellett volna megindítani az eljárást, az (1)-(4) bekezdés szerinti intézkedések megtételére irányuló eljárás megindításának azonban az építés befejezésétől, illetőleg a használatbavételtől számított 10 éven belül lett volna helye. Az 1, illetve 10 éves intézkedési határidőt is maximálisan túllépte az alperes, ezért is jogsértő a határozata, különös tekintettel arra, hogy a 2003. június 26-i helyszíni szemlén nyert megállapítást, hogy az akkor hatályos jogi szabályozás alapján a szükséges dokumentáció benyújtása esetén fennmaradási engedély kiadható lett volna. Ehhez képest több mint 10 év után, 2013. szeptember 30-án került sor az első, érvényes elsőfokú határozat kiadására, míg a jogerős határozat még később, 2014. február 25-én kelt.
- [10] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [11] A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.
- [12] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott a közigazgatási határozatok jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.
- [13] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel mindenekelőtt rámutat arra, hogy az ügy lényegében 2003. évben kezdődött és egy kérelemre indult eljárás volt, amelyben - a

büntető eljárásra tekintettel - 2014. február 25-ig jogerős döntés nem született. Ez idő alatt, részben a felperes fellebbezése, részben a hatóság felfüggesztő végzése folytán a fennmaradási engedélyezési eljárás folyamatban volt. Az eljárás felfüggesztése - az Áe. és a Ket. ebben azonosan rendelkezik - azzal jár, hogy az eljárási határidő nyugszik [Ket. 32.§ (8) bekezdése]. Az Étv. 2003. évben hatályos 48.§ (8) bekezdése, illetőleg 2013. évben hatályos 48/A.§ (5) bekezdése egyaránt az „intézkedés” kifejezést használja, amely valójában a szabálytalan építkezés okán hivatalból indított eljárást fedí. A jogkövetkezményeket ez esetben akkor lehet alkalmazni, ha a hatóság a jogsértővel szemben az Étv.-ben rögzített határidőben eljárási cselekményeket foganatosít, intézkedik, ami nem azonos a határozat meghozatalával, az abban foglalt kötelezéssel, hanem elegendő az eljárás megindítása. A perbeli eljárás azonban kérelemre indult, és nem vitásan folyamatban volt. A fentiek alapján téves az a felperesi jogértelmezés miszerint a hatóság azzal, hogy a kérelem benyújtástól számítva több mint tíz évvel később hozott határozatot túllépte az Étv.-ben megfogalmazott relatív, illetve abszolút határidőt. Ugyancsak téves a felperes azon hivatkozása, hogy a hatóság - a felfüggesztési ok megszűnéséhez képest - elkésve folytatta az eljárást. Ezzel szemben tény, hogy - felperesi bejelentés hiányában - a büntetőügyben hozott ítélet 2013. március 20-ai hivatalos közléséhez képest nem késlekedett az eljárás folytatásával. Megjegyzi a Kúria, hogy a szabálytalanul kialakított épület vonatkozásában, mely már nem a kérelem szerinti hatlakásos épület, hanem mintegy 40 szobás engedély nélkül üzemelő szálláshely, külön közigazgatási eljárások folytak, így használatba vételi eljárás is.

- [14] A fennmaradási engedély kérelem érdemi részét illetően a Kúria megállapította, hogy az eljárás során a hatóság mind 2003-ban, mind 2013-ban a hiánypótlási felhívásban a hiányok részletesen és pontosan felsorolásra kerültek, ezek pótlása vezethetett volna a felperes számára kedvező döntés meghozatalára, amint erre az elsőfokú bíróság helyesen utalt. Az eljárás ugyanis egy kérelemre indult eljárás volt, amely során a hatóság tényállás tisztázási kötelezettsége fennáll, ez azonban nem jelent egyúttal bizonyítási kötelezettséget is. A hatóság a releváns tényeket összeveti a kérelmező által szolgáltatott bizonyítékokkal és az eredményes elbírálás, a jogérvényesítés érdekében hiánypótlási felhívást bocsájthat ki [Ket. 37.§ (3) bekezdése]. Amennyiben az ügyfél a kért hiányokat - mint jelen esetben a felperes - nem pótolja, a tényállás tisztázását nem mozdítja elő, nem működik együtt a hatósággal, akkor ennek jogi következményeit viselnie kell [Ket. 51.§ (2) bekezdése]. E körben a felperes hivatkozása ellenére az alperes az Étv. 47.§ (4) bekezdésében írtakat - végrehajtható kötelezettség hiányában - nem alkalmazhatta.
- [15] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az Étv. 48.§ (1) bekezdésére, amely úgy rendelkezik, hogy ha az építményt

szabálytalanul építették meg, az építési hatóság arra fennmaradási engedélyt adhat, ha az Étv. 36.§-ban meghatározott feltételek fennállnak, vagy megteremthetők. A fennmaradási engedély e szerint akkor adható, ha az építési tevékenység megfelel az 18-22.§-okban előírtaknak, a telek kialakítása megtörtént, a tervezett építmény vagy építészeti-műszaki megoldás megfelel a jogszabályi követelményeknek. A fennmaradási engedélykérelem elbírálásához szükséges tényállás tisztázása jelen ügyben csak a hiánypótlási felhívás teljesítése esetén lett volna lehetőség, ezért az elsőfokú hatóság kérte a hivatkozott jogszabályok szerint elengedhetetlen hiánypótlás teljesítését. A felperes pedig általa sem vitatottan a valós, tehát a szabálytalan építésnek megfelelő állapotot ábrázoló, valamint a szabályossá tételt tartalmazó terveket a felhívás ellenére sem nyújtotta be, így kérelme elutasítása jogszerű volt.

- [16] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a telek beépítettsége még a kedvezőbb, az Ör.1 szerinti beépíthetőséget is mintegy 14%-kal meghaladja, így a fennmaradási engedély megadásának feltételei az Étv. 48.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint sem álltak fent. A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy szabálytalan építkezése nem sért közérdeket, mivel az elutasítás oka nem ez volt, hanem az, hogy a hatóság a megfelelő adatok hiányában nem tudta meghatározni az előírásoktól való eltérés jellegét és mértékét, amelyhez képest nem mérlegelhetette a szabályossá tétel lehetőségét.
- [17] Az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§ (1) bekezdése szerinti követelmények szerinti megalapozott döntést hozott, eljárása nem sértette a Pp. 339/B.§-át, mivel nem mérlegelési jogkörben hozott határozatok bírósági felülvizsgálatát végezte el, a bíróság alappal mondta ki, hogy a közigazgatási határozatok jogszerűek.
- [18] Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [19] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.
- [20] Az alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő, az ügyben tárgyalás tartására nem került sor, így - pernyertessége ellenére - felszámítható perköltsége nem keletkezett, ezért erről rendelkezni nem kellett.
- [21] A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2016. június 29.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k.
előadó bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró